

УДК 347.963:351.74(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2025.25.17>**Костік А.С.**

*аспірант заочної форми навчання
кафедри адміністративно-правових
дисциплін інституту права та безпеки
Одеський державний університет внутрішніх справ*

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

Вступ. В умовах трансформації правової системи України, впровадження європейських стандартів правосуддя та реформування правоохоронної сфери особливого значення набуває ефективна взаємодія органів прокуратури з іншими суб'єктами правоохоронної діяльності. Сучасні виклики, пов'язані зі зростанням рівня злочинності, воєнним станом, гібридними загрозами, корупцією та суспільною недовірою до правоохоронної системи, вимагають чіткої координації дій між усіма інституціями механізму держави, покликаними забезпечити верховенство права.

У загальнотеоретичному правознавстві під терміном «механізм держави» зазвичай розуміють структуровану систему взаємопов'язаних та нормативно закріплених органів і установ, які функціонують з метою реалізації основних завдань і функцій держави. Ці органи наділені визначеними повноваженнями у певних сферах державної діяльності. Взаємодія та координація між складовими державного апарату розглядаються як ключовий принцип його ефективної роботи й необхідна умова збереження його цілісності [2, с.688].

Прокуратура, як один із ключових елементів правоохоронного механізму держави, відіграє не лише роль наглядача за додержанням законності, а й активного координатора, що забезпечує узгодженість дій різних органів у процесі запобігання та протидії злочинності. Згідно з чинним законодавством, зокрема Конституцією України, Кримінальним про-

цесуальним кодексом, Законом України «Про прокуратуру», прокуратура має низку функцій, реалізація яких неможлива без ефективної співпраці з іншими правоохоронними структурами: Національною поліцією, Службою безпеки України, НАБУ [8].

Актуальність обраної теми зумовлена необхідністю наукового осмислення як правових засад, так і реальних механізмів взаємодії між органами прокуратури та правоохоронними органами, виявлення системних проблем у цій сфері та пошуку оптимальних шляхів їх вирішення.

Метою статті є комплексне дослідження поняття та сутності взаємодії органів прокуратури з правоохоронними органами з урахуванням як нормативно-правових приписів, так і наукових підходів.

У законодавстві України термін «взаємодія» не має єдиного визначення, однак змістовно він розкривається в актах, що регулюють діяльність прокуратури, поліції, СБУ, ДБР, НАБУ та інших правоохоронних органів. Зокрема, у Законі України «Про прокуратуру» (ст. 25) зазначено, що прокуратура координує діяльність правоохоронних органів у сфері протидії злочинності. Основною формою координації є проведення координаційних нарад з керівниками правоохоронних органів, на яких заслуховується інформація щодо їхньої діяльності у сфері протидії злочинності. Рішення координаційної наради є обов'язковим до виконання всіма зазначеними в ньому правоохоронними органами [8].

Цей термін розглядається як систематичне погодження дій суб'єктів, спрямованих на досягнення спільної мети.

Взаємодія державних правоохоронних органів розглядається як скоординована, цілеспрямована та системна діяльність, спрямована на підтримання правопорядку та дотримання законності в державі. Її зміст полягає в раціональному поєднанні правових, організаційних, тактичних та інших заходів, спрямованих на своєчасне виявлення, припинення, попередження правопорушень, а також усунення чинників та умов, що сприяють виникненню протиправної поведінки. Сукупність таких дій повинна бути адекватною та достатньою для ефективного функціонування системи правопорядку [4, с. 75].

Такі науковці як А.М. Юрченко, Л.А. Гарбовський та І.І. Башта, у контексті вдосконалення роботи правоохоронної системи України та зростаючих вимог до ефективної протидії злочинності, надають особливої уваги актуальності зміцнення взаємодії між різними правоохоронними структурами [6, с. 24].

У своїй роботі вони виклали свій підхід до поняття та сутності взаємодії органів прокуратури з правоохоронними органами. Основною ідеєю авторів щодо поняття та сутності взаємодії є необхідність взаємодії як об'єктивна умова ефективного кримінального провадження [6, с. 28].

Автори наголошують, що з урахуванням сучасного криміногенного стану в Україні, високої динаміки злочинності та ускладнення форм злочинної діяльності, ефективна протидія можлива лише за умов тісної взаємодії між усіма суб'єктами кримінального процесу – зокрема, між прокуратурою та іншими правоохоронними органами. Вони визначають, що під взаємодією слід розуміти узгоджене, цілеспрямоване співробітництво між органами прокуратури та оперативними підрозділами, яке базується на правових нормах, функціональному розподілі повноважень і довірі.

З функціональної точки зору йдеться про обмін інформацією, координацію заходів

з виявлення, розкриття та розслідування злочинів, узгоджене планування дій у конкретних кримінальних провадженнях. Особлива увага приділена координаційній ролі прокурора, який здійснює процесуальне керівництво, і тому повинен чітко налагодити взаємозв'язок зі слідчими та оперативними службами.

Автори підкреслюють, що взаємодія має організаційно-правову природу та включає правове регулювання (КПК, відомчі інструкції, накази); інституційну структуру (прокуратура, поліція, СБУ); практичну реалізацію (спільні дії, документообіг, інформування, реагування).

При цьому виділені наявні труднощі у взаємодії, а саме:

- правові прогалини;
- дублювання функцій;
- конкуренція повноважень;
- брак ефективних механізмів обміну інформацією;
- формалізм у діях окремих органів.

Автори закликають до створення єдиної системи комунікації між органами, з чітким алгоритмом взаємодії на всіх етапах кримінального провадження: від реєстрації заяви до підтримання публічного обвинувачення в суді.

Взаємодія між державними правоохоронними структурами полягає у здійсненні узгоджених і спільних дій, спрямованих на боротьбу зі злочинністю, забезпечення правопорядку. Подібний підхід висвітлюється в наукових дослідженнях. Зокрема, М.О. Удяньський розглядає сутність взаємодії правоохоронних органів у сфері протидії корупції як координацію діяльності та об'єднання їхніх зусиль, що ґрунтується на встановленні ефективних зв'язків і налагодженні комунікації задля досягнення спільної мети з мінімальними витратами ресурсів [5, с. 22].

Саме Удяньський проводить комплексне дослідження організаційно-правових основ взаємодії та координації правоохоронних органів у боротьбі з корупцією. Він дає визначення понять «взаємодія» та «координація». Коор-

динація розглядається як функція державного управління, спрямована на узгодження дій та об'єднання зусиль щонайменше двох уповноважених суб'єктів протидії корупції шляхом встановлення раціональних зв'язків між ними та подальшого їх коригування для досягнення спільного результату з мінімальними витратами. А взаємодія визначається як принцип діяльності всіх суб'єктів протидії корупції, що передбачає узгодження їх дій та об'єднання зусиль шляхом встановлення раціональних зв'язків між ними та подальшого їх коригування у процесі досягнення спільного очікуваного результату з найменшими зусиллями.

Удянський досліджує механізми взаємодії та координації правоохоронних органів у сфері протидії корупції з точки зору єдності трьох компонентів:

1. Нормативну: включає матеріально-правову та процесуально-правову складові.
2. Інституційну: охоплює суб'єктів, задіяних у координаційних відносинах та відносинах взаємодії.
3. Діяльнісну: стосується дій суб'єктів управління, форм, методів та засобів управління, а також умов ефективності зазначеного процесу [5].

Автор підкреслює необхідність удосконалення нормативно-правової бази, що регулює взаємодію правоохоронних органів у сфері протидії корупції.

Інший дослідник М.В. Ковалів у своїй роботі акцентує увагу на необхідності системного підходу до координації діяльності прокуратури з іншими правоохоронними органами. Автор підкреслює, що ефективна взаємодія є ключовим чинником у забезпеченні правопорядку та боротьбі зі злочинністю, особливо в умовах реформування законодавства та викликів, пов'язаних із воєнним станом [3].

Згідно його дослідження, координаційна діяльність прокуратури є не лише історично сформованою, але й соціально обумовленою спільною діяльністю правоохоронних органів, органів державної влади, місцевого

самоврядування та інститутів громадянського суспільства. Ця діяльність здійснюється відповідно до закону в межах компетенції зазначених органів, з використанням властивих кожному з них способів та методів, спрямованих на вирішення спільних завдань та досягнення єдиної мети – забезпечення прав і свобод людини та громадянина, інтересів суспільства та держави.

Ковалів визначає, що методика організації та здійснення прокурором координації діяльності правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинністю включає:

- визначення основних напрямів координаційної діяльності;
- використання основних форм координації правоохоронної діяльності щодо боротьби зі злочинністю;
- визначення особливостей організаційного забезпечення координаційної функції прокуратури;
- визначення особливостей взаємодії правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинністю у процесі здійснення координаційних заходів із судами, органами державної влади та місцевого самоврядування, органами державного контролю, громадськими об'єднаннями.

Автор надає пропозиції щодо підвищення ефективності координації у сфері боротьби зі злочинністю, зокрема впровадити спільні інформаційні системи для обміну даними між правоохоронними органами; розробити та впровадити єдині стандарти та методик взаємодії; проводити регулярні спільні навчання та тренінги для працівників правоохоронних органів; створити міжвідомчі координаційні ради для оперативного вирішення проблемних питань [3].

При цьому всі науковці виокремлюють взаємодію, координацію та співпрацю як окремі форми інституційної взаємодії:

- взаємодія передбачає взаємозалежні дії з рівноцінною відповідальністю;
- координація включає управлінський вплив, ініційований суб'єктом з вищими повноваженнями;

– співпраця зазвичай здійснюється на договірних, добровільних засадах.

Таким чином, у практиці правоохоронної діяльності взаємодія – це не тільки юридична категорія, а й організаційний інструмент забезпечення ефективного реагування на загрози суспільній безпеці.

Взаємодія органів прокуратури з правоохоронними органами в Україні є важливим елементом забезпечення законності та правопорядку в державі. Ця взаємодія регулюється низкою нормативно-правових актів, що визначають функції, повноваження та механізми співпраці між різними державними структурами.

У межах системи органів кримінальної юстиції України органи прокуратури взаємодіють із правоохоронними структурами під час:

- здійснення досудового розслідування (ч. 1 ст. 36 Кримінального процесуального кодексу України);
- координації діяльності у сфері протидії злочинності (ст. 2 Закону України «Про прокуратуру»);
- підтримання публічного обвинувачення (п. 3 ч. 1 ст. 131-1 Конституції України);
- нагляду за додержанням законів іншими правоохоронними органами.

Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII визначає прокуратуру як єдину централізовану систему, що функціонує на засадах верховенства права та реалізує визначені Конституцією України функції. Основною метою її діяльності є забезпечення захисту прав і свобод людини і громадянина, а також охорона публічних інтересів держави та суспільства [8]. Цей закон детально регламентує повноваження прокуратури, зокрема, стаття 25 визначає, що прокурор здійснює нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство.

У цьому законі (ст. 25) докладно описано механізми координації діяльності правоохо-

ронних органів: проведення міжвідомчих нарад, підготовка спільних планів, узагальнення практики. Також передбачено, що прокурори координують діяльність правоохоронних органів у сфері протидії злочинності шляхом проведення спільних нарад, створення міжвідомчих робочих груп та здійснення аналітичної діяльності.

Підкреслення тісного зв'язку між діяльністю прокуратури та функціями, визначеними Конституцією України, дозволяє ототожнювати її з терміном «органи правопорядку», який також використовується у конституційному тексті [1].

Законодавча база взаємодії прокуратури з іншими органами є достатньо широкою, однак, як свідчить практика, вона не завжди гарантує її ефективність.

Конституція України визначає основи правового статусу органів прокуратури та їх взаємодії з іншими державними органами. Стаття 121 Конституції України у редакції до 2016 року містила положення про функції прокуратури, зокрема про нагляд за додержанням законів правоохоронними органами. Проте з 30 вересня 2016 року, після внесення змін до Конституції України (Закон України №1401-VIII), стаття 121 була виключена, а функції прокуратури були переглянуті відповідно до принципів європейських стандартів.

На сьогодні діяльність прокуратури регламентована статтею 131-1 Конституції України.

Стаття 131-1 визначає прокуратуру як орган, що:

- здійснює процесуальне керівництво досудовим розслідуванням;
- підтримує публічне обвинувачення;
- представляє інтереси держави в суді;
- наглядає за додержанням прав і свобод людини.

З огляду на виключення функції загального нагляду, взаємодія прокуратури з правоохоронними органами зосереджується здебільшого у межах кримінального провадження, де прокурор координує діяльність органів досу-

дового розслідування, таких як Національна поліція, Служба безпеки України, Державне бюро розслідувань тощо.

Така взаємодія має процесуальний характер і спрямована на забезпечення ефективності, законності та об'єктивності кримінального провадження, що прямо впливає із функції процесуального керівництва, передбаченої Конституцією. Тобто взаємодія органів прокуратури з правоохоронними органами в сучасних умовах базується не на підпорядкуванні чи наглядових повноваженнях, а на конституційно визначених процесуальних механізмах співпраці в межах досудового розслідування.

Хоча прямої згадки про взаємодію в Основному Законі немає, її передбачає функціональна логіка реалізації вищезгаданих повноважень.

Варто наголосити, що Основний Закон України оперує обома термінами – «правоохоронні органи» (стаття 17) і «органи правопорядку» (стаття 131-1) [7]. У цьому контексті важливо враховувати зміст статті 25 Закону України «Про прокуратуру», яка передбачає, що прокурори здійснюють координацію діяльності саме правоохоронних органів у сфері протидії злочинності, а не органів правопорядку [8].

Згідно з частиною другою статті 131-1 та пунктом 14 частини першої статті 92 Конституції України, лише Верховна Рада має право визначати організацію та порядок діяльності прокуратури [7].

Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», зокрема, стаття 16, визначає механізми взаємодії органів прокуратури, Національної поліції та Служби безпеки України у боротьбі з організованою злочинністю [9]. Згідно з цією статтею, у штатних розписах центральних апаратів зазначених органів передбачаються посади осіб, до функціональних обов'язків яких входить здійснення взаємодії у питаннях боротьби з організованою злочинністю. Обмін оперативною інформацією між

спеціальними підрозділами Служби безпеки України та підрозділами Національної поліції здійснюється за письмовим розпорядженням керівників відповідних підрозділів.

Практична реалізація взаємодії між органами прокуратури та іншими правоохоронними органами здійснюється через координаційні наради, спільні робочі групи та обмін інформацією. Це дозволяє забезпечити ефективне реагування на злочинність та своєчасне виявлення правопорушень.

Кримінальний процесуальний кодекс України [10] закріплює норми, що прямо регламентують співпрацю прокурора з органами досудового розслідування:

- ст. 36 – визначає прокурора як процесуального керівника;
- ст. 25 – зобов'язує слідчі органи виконувати вказівки прокурора;
- глава 18 КПК – передбачає погодження слідчих дій, що вимагає постійного контакту між сторонами [10].

Незважаючи на існуючі нормативно-правові акти, на практиці виникають проблеми у взаємодії між органами прокуратури та іншими правоохоронними структурами. Це може бути пов'язано з недостатньою координацією дій, відсутністю чітких механізмів обміну інформацією та різними підходами до розслідування кримінальних проваджень.

У системі правоохоронних органів прокуратура відіграє унікальну роль – інституційного зв'язкового між розслідуванням, судовим розглядом і захистом прав громадян. Саме на неї покладено функції не тільки процесуального контролю, а й координації правоохоронної політики на рівні держави.

В умовах сучасних викликів у сфері забезпечення правопорядку та законності особливого значення набуває питання ефективної взаємодії органів прокуратури з іншими правоохоронними структурами. Така взаємодія охоплює як організаційні, так і процесуальні форми співпраці, що базуються на чинному законодавстві України та принципах верховенства права.

Разом із тим, аналіз практики такої взаємодії виявляє низку суттєвих проблем, які істотно впливають на її ефективність. Однією з ключових проблем є конкуренція повноважень між прокуратурою та іншими органами, зокрема органами досудового розслідування, Національною поліцією, Службою безпеки України, Державним бюро розслідувань. У результаті цього нерідко виникають ситуації, коли функції дублюються, між відомствами розгортаються конфлікти щодо компетенції у справах, що ускладнює процес встановлення істини у кримінальному провадженні та знижує загальний рівень ефективності правозастосування.

Ще одним серйозним викликом є недосконалість існуючих механізмів координації між органами. Попри те, що законодавство передбачає можливість проведення спільних нарад, погодження планів роботи, обмін інформацією тощо, на практиці ці інструменти часто використовуються формально. Відсутність чітко регламентованих процедур та єдиних стандартів взаємодії призводить до втрати оперативності у реагуванні на злочини, зниження ефективності спільної роботи, а також поглиблення міжвідомчих суперечностей.

Спостерігаються випадки надмірного втручання органів прокуратури в діяльність інших суб'єктів правоохоронної системи, що суперечить принципу розподілу повноважень та інституційної незалежності. Особливо це стосується спроб прокуратури впливати на оперативно-розшукову діяльність, кадрові рішення або внутрішню організацію інших органів. Такий підхід не лише викликає напруження у взаємостосунках між інституціями, але й створює ризики зловживань та порушення балансу владних функцій.

Для вирішення зазначених проблем необхідне комплексне реформування підходів до організації міжвідомчої взаємодії. Йдеться про вдосконалення нормативно-правової бази, яка б чітко розмежовувала повноваження кожного з органів та визначала алгоритми їхньої співпраці. Також доцільно впроваджувати

сучасні моделі координації – створення єдиних інформаційних систем, спільних аналітичних центрів, міжвідомчих груп швидкого реагування.

Не менш важливою умовою ефективної взаємодії є підвищення професійного рівня працівників органів прокуратури та правоохоронних структур. Розуміння принципів паритету, взаємної поваги, відповідальності та довіри має стати основою щоденної практики співпраці. Саме такі підходи здатні не лише покращити якість взаємодії, але й сприятимуть зміцненню законності, підвищенню довіри громадян до органів державної влади та забезпеченню ефективного захисту прав і свобод людини.

Висновок. У системі правоохоронних органів України взаємодія є необхідним елементом для забезпечення ефективної боротьби зі злочинністю та підтримання правопорядку. Хоча в українському законодавстві термін «взаємодія» не має єдиного визначення, його зміст розкривається в актах, які регулюють діяльність різних правоохоронних органів, таких як прокуратура, поліція, СБУ, ДБР та НАБУ. Прокуратура, відповідно до Закону України «Про прокуратуру», координує діяльність правоохоронних органів у сфері протидії злочинності, що є основою для ефективної координації на всіх етапах кримінального процесу.

Сучасні дослідження показують, що взаємодія правоохоронних органів має бути скоординованою, системною та цілеспрямованою, з чітким обміном інформацією та спільними заходами щодо виявлення і припинення правопорушень. Це дозволяє своєчасно реагувати на загрози та забезпечувати законність у державі. Зокрема, важливим є процесуальне керівництво прокурора, який здійснює нагляд за досудовим розслідуванням та взаємодіє з іншими органами для досягнення спільної мети.

Попри те, що законодавча база взаємодії прокуратури з іншими правоохоронними органами є достатньо розвиненою, на практиці існують певні проблеми, такі як правові прогалини,

дублювання функцій, конкуренція повноважень та відсутність ефективних механізмів обміну інформацією. Тому важливим завданням є створення єдиної системи комунікації та чітких алгоритмів взаємодії між органами, що дозволить підвищити ефективність співпраці та результативність боротьби зі злочинністю.

Отже, для досягнення високого рівня правопорядку необхідно вдосконалювати нормативно-правову базу, підвищувати рівень координації між правоохоронними органами та зміцнювати довіру між ними, що стане запорукою ефективної протидії злочинності в Україні.

Анотація

У статті проведено комплексний науковий аналіз поняття та сутності взаємодії органів прокуратури з правоохоронними органами в Україні. Зазначено, що ефективна взаємодія між цими суб'єктами є ключовим елементом забезпечення законності, правопорядку, дотримання прав і свобод людини та громадянина. Законодавчо основи такої взаємодії закріплені у Конституції України, Кримінальному процесуальному кодексі України, Законі України «Про прокуратуру», законах «Про Національну поліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність» та інших нормативно-правових актах. Згідно з чинним законодавством, прокуратура координує діяльність правоохоронних органів у сфері протидії злочинності, здійснює процесуальне керівництво в кримінальних провадженнях, підтримує публічне обвинувачення в суді, а також забезпечує нагляд за дотриманням законів органами, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність та досудове розслідування. У науковому дискурсі наголошується, що реальна практика взаємодії значно складніша, ніж це передбачено нормативними приписами. Науковці визначають взаємодію як динамічний, багаторівневий процес, що передбачає не лише узгодження повноважень і обміну інформацією, але й системне планування спільних дій, вироблення єдиної стратегії у протидії злочинності, оперативне реагування на загрози суспільній безпеці. Окрему увагу приділено проблемам конкуренції повноважень, недолікам координаційного механізму, а також випадкам надмірного втручання прокуратури у діяльність інших органів, що може призводити до порушення принципу незалежності. Узагальнюючи, робиться висновок, що для підвищення ефективності взаємодії необхідне не лише вдосконалення законодавчої бази, але й впровадження нових форм міжвідомчого співробітництва, підвищення рівня професійної підготовки кадрів, дотримання принципів паритету, довіри й відповідальності, що сприятиме зміцненню правопорядку в державі.

Ключові слова: органи прокуратури, правоохоронні органи, взаємодія, процесуальне керівництво, координація, кримінальне провадження, законність, правопорядок, нормативно-правове регулювання, нагляд, правова держава.

Kostik A.S. The concept and essence of interaction between prosecutorial bodies and law enforcement agencies

Summary

The article presents a comprehensive scientific analysis of the concept and essence of interaction between prosecutorial bodies and law enforcement agencies in Ukraine. It is noted that effective cooperation between these entities is a key element in ensuring legality, public order, and the protection of human and civil rights and freedoms. The legal foundations of such interaction are enshrined in the Constitution of Ukraine, the Criminal Procedure Code of Ukraine, the Law of Ukraine «On the Prosecutor's Office,» the Laws «On the National Police,» «On Operational and Investigative Activities,» and other regulatory legal acts. According to current legislation, the prosecutor's office coordinates the activities of law enforcement agencies in the field of combating crime, exercises procedural supervision in criminal proceedings, maintains public prosecution in court, and oversees the observance of the law

by bodies engaged in operational and investigative activities and pre-trial investigations. Scientific discourse emphasizes that the actual practice of interaction is significantly more complex than what is provided by normative regulations. Scholars define interaction as a dynamic, multi-level process that involves not only coordination of powers and information exchange, but also systematic planning of joint actions, development of a unified strategy to combat crime, and prompt response to threats to public security. Particular attention is paid to the problems of overlapping powers, weaknesses in coordination mechanisms, and instances of excessive prosecutorial interference in the activities of other agencies, which may undermine the principle of institutional independence. In conclusion, the article emphasizes that improving the effectiveness of interaction requires not only the enhancement of the legal framework but also the implementation of new forms of interagency cooperation, the improvement of professional training, and adherence to the principles of parity, trust, and responsibility – all of which contribute to strengthening the rule of law in the state.

Key words: prosecutorial bodies, law enforcement agencies, interaction, procedural guidance, coordination, criminal proceedings, legality, public order, regulatory framework, supervision, rule of law.

Список використаних джерел

1. Демків Д. М. Адміністративно-правове забезпечення взаємодії спеціалізованої антикорупційної прокуратури з іншими правоохоронними органами: дис.... канд. юрид. наук: 12.00.07. Тернопіль. 2019. С. 252.
2. Зайченко О.В. Оніщенко Н.М. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник. Київ. Юрінком Інтер, 2019. С. 688.
3. Ковалів М.В. Координаційна діяльність прокуратури. Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство». 2023. С. 228-231. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.38> (дата звернення: 14.05.2025).
4. Рябовол Л.Т. Взаємодія державних правоохоронних органів: проблема визначення поняття. 2021. С. 75. DOI: <http://doi.org/10.36550/2522-9230-2021-11-75-80> (дата звернення: 14.05.2025).
5. Удянський М.О. Адміністративно-правові засади взаємодії правоохоронних органів у сфері протидії корупції: автореф. ... дис. канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. С. 22. URL: https://uacademic.info/ua/document/0419U003536?utm_source=com#google_vignette (дата звернення: 13.05.2025).
6. Гарбовський Л. А. Взаємодія слідчого з оперативними підрозділами під час розкриття та розслідування кримінальних правопорушень. Л. А. Гарбовський, А. М. Юрченко. Міжнародний юридичний вісник: збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. 2018. Вип. 1. С. 23-28. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tuvnudp_2016_1_6. (дата звернення: 13.05.2025).
7. Конституція України. Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР). 1996. № 30. ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text> (дата звернення: 13.05.2025).
8. Закон України «Про прокуратуру». *{Частина друга статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1798-VIII від 21.12.2016; в редакції Закону № 113-IX від 19.09.2019. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text* (дата звернення: 11.05.2025).
9. Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». *Документ 3341-XII, чинний, поточна редакція – Редакція від 30.06.2024, підстава - 3840-IX, https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12#Text/* ((дата звернення: 13.05.2025).
10. Кримінальний процесуальний кодекс України. *Документ 4651-VI, чинний, поточна редакція – Редакція від 09.05.2025, підстава - 4268-IX. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text* (дата звернення: 13.05.2025).